

A woman's face is shown in profile, looking upwards and to the right. She is wearing a space helmet, which is visible as a curved, orange-brown structure around her head. The background is a dark, starry space. The title 'SKRZ PRÁZDNOTU' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters across the top half of the image.

SKRZ PRÁZDNOTU

Host

S. K. Vaughn

SKRZ PRÁZDNOTU

S. K. Vaughn

SKRZ PRÁZDNOTU

S. K. Vaughn

Přeložil Aleš Drobek

BRNO 2020

Across the Void

Copyright © S. K. Vaughn, 2019

First published in 2019 by Sphere, An imprint of Little,
Brown Book Group

Cover photos by Andreas Kuehn / DigitalVision via Getty
Images and by mazalis and Olly / Shutterstock.com

Cover design by Ceara Elliot

Translation © Aleš Drobek, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-411-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0563-0 (ePub)

ISBN 978-80-275-0564-7 (MobiPocket)

Věnováno Pokey. Můžeme být čímkoli.

Láska neuznává hranice. Překonává překážky,
přeskakuje ploty, proráží stěny a do cíle přichází
plná naděje.

MAYA ANGELOUOVÁ

V Boha nevěřím. Ale hodně se o ni zajímám.

ARTHUR C. CLARKE

DUBEN 2045
BOURNEMOUTH, SPOJENÉ KRÁLOVSTVÍ

„Už jsi moc daleko.“

Eve stála na okraji zahradního rybníka a ve slábnoucím jarním světle jí na tváři vystupovaly ustarané vrásky. Mohla za ně její desetiletá dcerka May, která ve své oblíbené žluté koupací čepici a brýlích stejné barvy rozstříkovala zelenou vodu na všechny strany. Když May viděla, jak se máma tváří, spokojeně se usmála. Byl to pro ni důkaz, že dělá něco opravdu nebezpečného.

Eve nebyla kdovíjak přecitlivělá matka, ovšem Mayin nápad doplavat až na protější stranu kalného rybníka, a navíc pod vodou, jí nepřišel ani zábavný, ani rozumný. Zvedla ručnick a zavolala:

„Stejně už je čas na večeři. Tak už z toho žabince vylez a...“

„Potkáme se na druhé straně!“ křikla May a zmizela pod hladinou.

„Sakra,“ zaklela Eve.

May se zaradovala ještě víc, když pod vodou uslyšela tu ztlumenou nadávku. Dvojnásob ji to pobídlo k tomu, aby matce dokázala, že svůj úkol hravě zvládne. Začala ze všech sil kopat nohama, a když usoudila, že urazila slušnou vzdálenost, na okamžik se vynořila, aby se podívala, jaký pokrok udělala. Sklícilo ji, když zjistila, že jí chybějí ještě dvě třetiny cesty a přitom ji už teď zmáhá únava. Ve studené vodě jí tuhle svaly a zrychloval se jí dech. A jako by to nestačilo, Eve

využila příležitosti a začala na ni rozčileně volat, aby okamžitě vylezla ven dřív, než se utopí.

Utopí.

May byla od raného věku výbornou plavkyní, na svá léta nadprůměrně nadanou a silnou. Představa, že umře v prostředí, v němž se cítila tak pohodlně a sebejistě, snad ještě více než na souši, jí přišla nesmyslná — až do onoho dne v rybníku. S každým tempem jí těžkly končetiny a stále ostřeji ji píchalo v plicích. Když se prve vynořila, rychle se nadechla, ale nyní jí vzduch znovu docházel. Konečně uslyšela hlásek, který jí kdesi v koutku mysli připomínal matčino varování před tímto rybníkem. Voda zde byla studená dokonce i v létě, protože slabé slunce ji nikdy neohřálo hlouběji než pár desítek centimetrů od matné, zachmuřené hladiny.

Jenže já jsem skvělá, pomyslela si May odhodlaně. *Výjimečná.*

Její vnitřní roztleskávačka ji v minulosti motivovala vždy spolehlivě, May však dnes ta slova v bolestivě studených uších připadala prázdná. A tak spolkla hrdost a znovu se vynořila a nadechla. Spatřila ale, že jí k protějšímu břehu stále zbývá poslední třetina délky, vzdálenost, která jí v tu chvíli přišla stejně ohromná jako Lamanšský průliv. Šlapala vodu a lapala po dechu, ale tělem se jí dál šířila ochablost.

A pak už se jí paže jen slabě zachvěly, jak z nich vyprchaly poslední zbytky sil. May se zmocnil tupý, strnulý vztek. Byla vážně hloupá, že neposlechla mámino varování. Ještě naposledy se chtěla na Eve podívat s nadějí, že matka v Mayiných očích pozná tiché volání o pomoc, na něž se její prochlazený hrudníček už nezmohl. May však spatřila pouze ocelové nebe zavěšené nad šedivou, výsměšnou krajinou a pak klesla ke dnu jako kámen. Stačila už jen zadržet svůj poslední dech, cítila ale, že i na to jí docházejí síly. Zmodralým tělem se jí šířila mrazivá smrt, jako když člověk strčí ruku do sněhu, a obe-

stírala ji temnota hlubiny prorostlé vodním plevellem. A vtom na prsou ucítla ostrou bolest a uslyšela, jak ji z propasti táhne rozhodný hlas:

„Dýchej!“

2

25. PROSINCE 2067 VÝZKUMNÁ VESMÍRNÁ LOĎ HAWKING II

Mayino nahé tělo spočívalo na lůžku zmrzlého hypotermického gelu, v přízračném tichu izolační kapsle s jednotkou intenzivní péče. May byla intubovaná, napojená na všechna představitelná resuscitační zařízení a její jedinou známkou života bylo mnohohlasné, robotické švitoření přístrojů. Zdravotnická kapsle, baňatý kokon s mléčným povrchem, jemně pulzovala v rytmu Mayina mělkého dechu. Spolu s tlumeným jantarovým přísvitem nouzového osvětlení byla kapsle jediným významnějším zdrojem světla v jinak zšeřelé ošetřovně. Mayina vyzáblá tvář, rámovaná ojiněným pozorovacím okénkem, vypadala mrtvě.

Vtom senzory zachytily rychlé pohyby očí, první paprsky úsvitu vědomí, a sotva znatelné zachvění řas. Kapsle zareagovala, bílá skořepina zbrunátněla, postupně zvýšila teplotu a vpravila May do žil přípravky na povzbuzení nervové činnosti.

Mayiny otupělé smysly vnímaly jen mdlé tepavé světlo a vzdálené zvuky. Dlaně se jí slabě svíraly a rozevíraly, zatímco se v jejím ospalém mozku rozsvěcela galaxie neuronů. Na kůži se jí zaleskla tenounká vrstva potu. Každá kost v jejím těle vibrovala bolestí a v žilách se jí vařila krev.

Přestože se její životní funkce rychle probouzely, v duchu se May stále potácěla ve zdánlivě neproniknutelné mentální mlze. Dýchací přístroj a ostatní systémy podpory života se pomalu vypínaly a ona si pomyslela, že pokud ji někdo nepo-

strčí k životu zvenčí, nejspíš se udusí. Vytoužený podnět přišel v podobě vánočních koled, které se naráz vyvalily z lodních reproduktorů a které doprovázel předtočený pozdrav v několika jazycích. Na popud mohutného dětského sboru pějícího *Tichou noc* Mayiny nadledviny vyloučily do krevního oběhu všechn adrenalin, který měly k dispozici. To mělo podobný účinek, jako když člověk nastartuje auto, které dlouhé týdny stálo venku na mrazu. K procesí životních funkcí se záhy připojila také Mayina autonomní nervová soustava a v zájmu zvýšení tělesné teploty jí prudce roztrásla svaly. V Mayině mysli se zajímavě probudilo útržkovité vědomí, dětský sbor dospěl k hlasitému crescendo a May otevřela oči.

3

„Pacient resuscitován. Vypínám izolační kapsli.“

Klidný ženský hlas lodního počítače přehlušil slábnoucí zvuky usínajících přístrojů. Mayin respirátor naposledy unaveně vydechl a umkl. Víko kapsle se odsunulo stranou a kondenzace na vnitřní straně stěny skla na zem. May byla dočista dezorientovaná. Nedokázala zaostřit zrak a sotva pohnula ochablými pažemi. Zmocnila se jí panika, respirační a výživo-
vé trubice však její křik zdusily jako roubík. May je sevřela pomalu rozmrzajícími prsty a začala trubice vytahovat ven. Musela přitom přemáhat dvojí nutkání ke kašli a dávení.

Když se však intubace konečně zbavila, začala se nořit do hypotermického gelu, který mezitím roztál v teplou vazkou hmotu. Gel se jí vplazil na hruď a obtočil kolem krku, jako by ji chtěl zaškrtit. May tělem proběhl elektrický šok paniky. Svaly jí začala škubat bolestivá křeč a kůži po celém těle jako by jí probodávaly tisíce jehel a špendlíků. Když jí páchnoucí gel olízl bradu, May sebou trhla a překulila se na stranu. Kapsle se zakymácela a překotila. Jakmile dopadla na zem, svou pacientku prudce vyplivla ven. Zatímco May klouzala po hladké podlaze, jehly s nitrožilní výživou se jí jedna po druhé vytrhávaly z těla.

Mayina mysl divoce bzučela otázkami jako nakopnutý úl. Vše, co svým kalným zrakem v okolním šeru viděla, bylo tuc-
tové, všední. Věděla, že je v nemocnici, ale kde? Nevzpomínala si, že by byla v poslední době nemocná, natož aby po-

třebovala hospitalizaci. Nyní se však nemocně cítila, téměř na smrt. Jako škrtič ji ovíjela panika a stahovala jí dech. May se chtělo spát. Ševelivý hlas smrti ji přemlouval, aby jednoduše zavřela oči a vzdala se břemene života. Šepot byl přesvědčivý, dokonce svůdný, ona však tušila, že kdyby podlehla, opravdu by zemřela. Cítila to. Naslepo zašmátřala rukama a snažila se chytit něčeho pevného, protože místnost se s ní otáčela, až se z toho May zvedal žaludek. Nemotorně jako nemluvně se začala plazit po zemi.

Nejbližší měla pult u stěny, a tak se zaměřila na něj. Ztuhlými prsty se škrábala po podlaze a za sebou vlekla své gumové nohy. Nakonec klouby jejích prstů zazvonily o studený kovový povrch úložných zásuvek a slabá vlna naděje ji pobídla k dalšímu úsilí. May se zvedla na jeden loket, pak na druhý a vši silou se vzepřela. Ocitla se na všech čtyřech, třebaže jí slabé, roztržené svaly držely nad zemí jen silou vůle.

May neměla tušení, co si počít dál, proto jen čekala, až se jí v hlavě zformuje nějaká rozeznatelná myšlenka.

Voda.

Jazyk měla suchý tak, že se jí lepil na patro, které stále chutnalo po krvi. *Dehydratace*. To je název toho, co cítila. Už ten pocit kdysi několikrát zažila. *Nízký krevní tlak*. Proto se jí točila hlava a proto byla tak slabá.

Hýbej se.

Její mysl se mezitím zbavovala pavučin a okolnímu světu dávala jasnější obrysy. Na pultu vedle sebe, metr nad zemí, May uviděla sbírku lékařských přístrojů a umyvadlo. Představa, že by se postavila, jí přišla absurdní, přesto však natáhla ruku, chytila se kraje skříňky a poklekla na jedno koleno. Sykla bolestí. Jako by ji v každém kloubu a svalu řezaly žhavé nože. Přesouvala sílu střídavě z nohou do paží, kdy jeden pár vždy odpočíval, zatímco druhý pracoval, a nakonec se jí podařilo zvednout do dřepu. To malé vítězství jí dodalo

sebevědomí. Přidržela se okraje pultu a vytáhla se nahoru alespoň natolik, aby se jednou rukou chytila vodovodního kohoutku. Vší silou zabrala rukama i nohama, až se nakonec opravdu postavila.

Zahleděla se do kovového umyvadla a hrdě se usmála. Rty jí popraskaly a začaly krváčet, ale ona si toho nevšimla, protože když nastavila ruce pod kohoutek, vyřinula se z něj voda. May se shýbla a hltala každou kapku, která jí stekla do úst. Voda chutnala tak báječně, že by se May rozplakala, kdyby měla odkud brát slzy. Po pár doušcích se v ní probudil nový život. Rozjasnil se jí zrak i mysl. V přihrádce na stěně za umyvadlem byla uložená nouzová svítilna. May ji vytáhla, rozsvítila matný, blikavý kužel a opatrně začala zkoumat ošetřovnu.

Co se tady proboha stalo?

V místnosti byl ohromný nepořádek. Obsah zásuvek, skříňků a bezpečnostních trezorů ležel porůznu na zemi, jako by jej někdo vyházel ven v zoufalé snaze něco najít. *Co asi hledal?* Pojízdná lůžka byla svlečená a znečištěná. May si pomyslela, že to tady vypadá jako v třídírně raněných uprostřed bitvy. *Jak vlastně vím, jak vypadá třídírna raněných?* Pokusila se domyslet si příčiny nepořádku, jenže široké mezery v její paměti a myšlenkových schopnostech v ní vyvolaly vlnu tísně, jíž se chtěla od počátku vyhnout. Poručila si, že si nejprve srovná tělo, než zkusí totéž s myšlenkami.

„Hlavně jednoduše.“

Vlastní zašeptání jí znělo chraptivě a cize, ona však byla ráda, že ho slyší. Navíc s ním souhlasila. Zpočátku by se neměla pouštět do ničeho složitějšího. Zvedla ze země nemocniční plášť a navlékla si jej přes hlavu. Látka příjemně hřála. Voda ji před chvílí povzbudila jako mana, May však cítila, jak se jí tělem znovu šíří slabost a v hlavě jí tepe vinou dehydratace. Kužel světla Mayiny svítilny přešel přes skříňku, v níž se za sklem vyjímaly sáčky s nitrožilní výživou. Přesně to May po-

třebovala — vydatnou infuzi tekutin, které by doplnily to, co z ní zbývalo. Jen deset kroků odsud. Ke skříňce došla šouravým, nejistým krokem, přičemž se pevně přidržovala pultu, aby na zaneřádné podlaze neuklouzla.

Natáhla ruku a zjistila, že skříňka je zamčená. Zkusit si vzpomenout na číselný kód by pro May bylo utrpením, o něž v této chvíli nestála. Když se tak rozhlížela po ošetřovně, zda neobjeví něco, čím by mohla rozbít téměř zaručeně nerozbitné sklo, všimla si, že u klávesnice s čísly je optický snímač. Přiložila k němu dlaň. Malý displej vedle zablikal a zobrazil zprávu:

VELITELKA MARYAM KNOXOVÁ, VÝZKUMNÉ PLAVIDLO
HAWKING II.

„Vítejte, velitelko Knoxová,“ ozval se veselý ženský hlas lodního počítače.

„Cože?“ opáčila May zaraženě.

„Vítejte, velitelko Knoxová.“

„Já... právě jsem se probudila a... Jak jsi mi to řekla?“

„Velitelko Knoxová.“

„Velitelko?“

„Nerozumím otázce.“

May už nějakou chvíli cítila, jak v ní klíčí strach, ten se však nyní rozrostl do plného květu. „To nic. Já jen... Ztratila jsem paměť. Nic si nepamatuju. Byla jsem vážně nemocná, myslím. Jsem slabá a potřebuju tekutiny... a jídlo. Pomůžeš mi, prosím?“

„Ovšem. Jaká je vaše diagnóza? V současné době nemám přístup k lodní databázi s vašimi lékařskými záznamy.“

„Nevím,“ odsekla May ostře, až ji zabořily dosud citlivé hlasivky.

„Omlouvám se, že jsem vás rozrušila. Přímo za sebou máte rychlou snímací jednotku. S její pomocí mohu vyhodnotit váš zdravotní stav.“

May se otočila a přitáhla si vozík se snímačem k sobě.

„Dýchněte do pulmonální trubice a položte prst na podložku krevního testu.“

May dýchla do trubice a divoce se rozkašlala. Analyzátor krve jí propíchl citlivý prst a ona bolestí vyjekla.

„Nezaznamenala jsem žádné známé patogeny,“ prohlásila umělá inteligence. „Trpíte však vážnou dehydratací, podvýživou a vaše plíce fungují hluboko pod normálem.“

„Brilantní postřeh,“ odušila May jízlivě.

„Děkuji. Navrhuji neprodleně začít s intravenózní terapií.“

Pod vedením počítače našla May ve skřínce hydratační sáček s elektrolyty a vitaminy, sterilizační balíček a dva automatické injektory s adrenalinem. Vše pomalu přemístila na prázdné pojízdné lůžko a počítač jí pokynul, aby si nejprve vpíchl adrenalin a pak si lehla a zavedla si do paže jehlu s nitrožilní výživou. May si odhrnula rukáv nemocničního pláště a v houšti vpichů lemovaných modřinami začala hledat nějakou použitelnou cévu. Paže měla strakaté podivnými rudými skvrnami, které záhy objevila také na zádech a nohou. Některé byly pokryté strupy. Souvisely snad s její chorobou? Hlava jí třesla.

„Velitelko Knoxová, zaveďte si, prosím, jehlu intravenózní výživy,“ upomenul ji počítač.

„Ale no jo,“ zabručela May.

Vysoko na stehně našla cévu, která vypadala stále zdravě, a tak si do ní pomalu a opatrně vpíchl jehlu. Bolelo to, jako by ji bodali rozžhaveným pohrabáčem. Pak se ale infuze rozkapala a May se tělem rozlila taková vzpruha, že ze sebe konečně vytlačila pár slz radosti. Jako třešničku na dortu si nasadila dýchací masku a začala plnými doušky lokat směs bohatou na kyslík. Ihned se cítila silněji a pozorněji.

„Podám vám mírné sedativum, aby se vám lépe spalo,“ oznámil konejšivě počítač.

May zavrtěla hlavou.

„Ne. Bojím se... že bych se neprobudila. Musím zjistit, co se...“

V půli věty jí došel dech. Zívla a lehla si na záda.

„Vaše tělo potřebuje odpočinek. Budu pozorně monitorovat vaše životní funkce, a pokud se vyskytne nějaká potíž, vzbudím vás pomocí stimulantu. Adrenalin, který jste si aplikovala, vám navíc nedovolí upadnout do hlubokého spánku. Rozptýlila jsem vaše obavy?“

„Ano, děkuji,“ přisvědčila May zdráhavě.

Lodnímu počítači neměla důvod věřit. Kde bylo psáno, že právě on není příčinou neznámé pohromy, která stihla její plavidlo? Co když to sedativum nebude mírné? *Kdyby tě ta mašina chtěla zabít, nikdy by ses nedostala z toho kokonu. Na druhou stranu si tě všimla, teprve až když ses probudila.*

May umlčela svůj vnitřní dialog, který přisoudila paranoi, nejspíš jednomu z vedlejších důsledků své choroby. Nebylo divu, že se cítila zranitelná. Jenže pokud nemohla May lodní inteligenci skutečně důvěřovat, pak stejně neměla naději. Navíc si nevzpomínala, že by s počítačem měla dříve nějaký problém. *Co vlastně bylo dřív? A co se tady stalo?* May doufala, že až se probudí, ukáže se, že to všechno byla jen noční můra. Pová o ní posádce a všichni se tomu zasmějí.

Posádka! May zavřela oči a soustředila se. V duchu viděla několik tváří. Byly rozmazané, občas však nějaká část získala spolu s příslušným jménem jasnější obrysy. Vzpomínka na kolegy pomalu dostávala tvar. Všichni stáli v hloučku a na něco se dívali. Rychle pohybovali ústy, jako by cosi říkali, ale May jim nerozuměla. Oči mhouřili znepokojením, snad dokonce strachem. Vtom se scéna na okamžik zaostřila. Mayini kolegové se dívali dolů na ni, ohmatávali jí krk, zkoušeli tep. Jakýsi muž se k ní naklonil a poslouchal její dech. Na mysl jí vytanulo jméno *Jon*. Přestala dýchat?

„Velitelko Knoxová?“ volali, tleskali jí před obličejem a svítili jí do očí.

Žkoušeli mě oživit.

4

„Velitelko Knoxová?“

May se s trhnutím probudila. Byla stále v ošetřovně. Výjev ze sna měla stále před očima. *Umírala jsem. Má posádka se mě snažila oživit. Má posádka.* Silou vůle lpěla na vzpomínce na jejich tváře, ty se však pomalu vytrácely. *Umírala jsem.*

„Odpočinula jste si?“ promluvil lodní počítač.

„Cože? Ano.“

„Cítíte se lépe?“

„Trochu ano. Silněji.“

„To ráda slyším. Vyměte si, prosím, jehlu intravenózní výživy a odložte ji do příslušné schránky.“

May pomalu vytáhla jehlu zpod své tenké, citlivé kůže. Cítila se dostatečně silně na to, aby se postavila a přešla k nádobě na nemocniční odpad. Z lodních reproduktorů znovu vyhrávala *Tichá noc*, její jakási mnohojazyčná falzetová popová verze. May před očima vyvstala představa sboru kastrátů v rolácích. Sváteční náladu jí píseň rozhodně nenavodila.

„Můžeš, prosím tě, vypnout ten příšerný randál?“

„Ovšem.“

Když hudba ztichla, May se trochu projasnila hlava. Na povrch však ihned vypluly nové otázky, které se dožadovaly pozornosti. Mayina mysl se mezitím usilovně zbavovala pavučin. *Jsem velitelka Maryam Knoxová. Výzkumné plavidlo Hawking II., NASA.* Co dělalo řídicí středisko? Proč se jí nesnažili pomoci? Jak mohli tohle dopustit? A co je vlastně *tohle*?

Zkusila si vzpomenout, co se na její lodi stalo, její paměť však byla jako televize, která přijímá pouze přerušovaný signál. Náhodné útržky jí posměvačně tančily na špičce jazyka, těsně mimo dosah.

„Umírala jsem...“

„Opakujte pokyn, prosím,“ řekl počítač.

„Zkousím si vzpomenout. Jenže má hlava... Všechno je jako v mlze.“

„Trpíte ztrátou paměti?“

„Vidím jen útržky, střípky událostí, lidských tváří. Neumím je složit dohromady. Nevzpomínám si. Panebože, co se mi to stalo?“

„Slouží vám dlouhodobá paměť? Vzpomínáte si, kde jste se narodila, jak se jmenují vaši rodiče a kam jste chodila do školy?“

May se zaměřila na minulost a ke své úlevě zjistila, že k ní má volný přístup. Chtěla si ji připomenout co nejpodrobněji z obavy, že na ni také zapomene.

„Narodila jsem se v Anglii. V Bournemouthu. Máma a táta, Eve a... Wesley. Oba piloti, oba už po smrti. Táta umřel, když jsem byla ještě malá. Sloužil u královské námořní péchoty. Zabít v boji. Pamatuju si fotky, na kterých je v uniformě... Jak mě drží jako dítě... Ty jeho jiskřivé modré oči a světlé vlasy, sčesané dozadu... Vždycky byl jako ze škatulky. Vychovala mě máma, pilotka královského letectva. Jediná černoška ve své třídě, která to dotáhla až na podplukovnici. Hodně přísná. Spíš výcviková instruktorka než máma. Naučila mě ale létat... Sourozence nemám. Vychodila jsem vojenskou střední v Doveru a vyšší odbornou školu královského letectva v Cranwellu. Důstojnický kurz. Pak výcvik na zkušební pilotku a nakonec na astronautku. Můj manžel je doktor Stephen Knox...“

May se zarazila. Při vyslovení Stephenova jména ji píchlo u srdce, i když vůbec nevěděla proč. Uvědomila si, že v je-